

מאורות השבת

פרשת תולדות

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

רחמים של אבא

"וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יַצְחָק בֶּן אַבְרָהָם, אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יַצְחָק." (כה, יט)
בפרשת נח לא נאמר "ואלה" עם ו', אלא נאמר "אלה תולדות נח", בלי ו'. מה הסיבה?

אומר רש"י (בפרשת משפטים): כל מקום שנאמר "אלה", פסל את הראשונים. וכשנאמר "ואלה", מוסיף על הראשונים.

מה יש להוסיף כאן? בשביל להבין, נצטרך לחזור לסוף הפרשה הקודמת...

"ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה. ותלד לו את זמרן ואת יקשן ואת מדן... ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק, ולבני הפלגשים נתן אברהם מתנות וישלחם קדמה אל ארץ קדם."

קודם כל מי זו קטורה? הגר. ולמה נקרא שמה קטורה? פרש"י: נאים מעשיה כקטורת.

הרי בפרשת 'וירא', לאחר שאברהם אבינו גרש אותה, כתוב: "ותלך ותתע במדבר", פרש"י: חזרה לגילולי בית אביה - ע"ז.

סתירה ברש"י.

איך יכול להיות שאברהם אבינו חוזר ולוקח אותה?

ובכלל, מה לאברהם אבינו לקחת אישה אחרי שרה!?

"כי ביצחק יקרא לך זרע", מה יש לו לאברהם לחפש להביא לעולם עוד ילדים? ועוד איזה ילדים...

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

אמת או שקר

"וַיֵּדוּ אַחֲזָת בַּעֲקֵב עֶשָׂו וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב" (כה,כו)
רש"י אומר: קרא לו יעקב על שם אחיזת העקב. קצת מפליא.. יעקב אבינו, עמוד התורה, נקרא על שם האחיזה בעקב? במעמד הברכות, אומר עשו שנקרא יעקב על שם "ויעקבני זה פעמיים" אומר רש"י: שמא לכך נקרא שמו יעקב, דווקא על השקר הגדול, ששיקר יעקב, שלקח לו את הבכורה ואת הברכה, וגם כאן.. פלא גדול! שמו של יעקב, איש האמת, על שם השקר? ויותר מכך, אומר יצחק לעשו "בא אחיך במרמה" מפרש רש"י: בחוכמה. כלומר כל השקר של יעקב זה חוכמה!?

אדה"ר היה נזר הבריאה, היצירה הנפלאה ביותר, קומתו הרוחנית מן הארץ עד לרקיע, מסוף העולם עד סופו, דרגה רוחנית גבוהה ממלאכים. אומר הקב"ה למלאכים "חכמתו גדולה מחכמתכם", רצו המלאכים לומר לפניו שירה. אבל הוא חטא. והפליאה הנוראה, איך חטא וירד מדרגתו ונגזרה מיתה עליו ועל כל בני האדם?

אומר הרמב"ם (מורה נבוכים פב): כי השכל אשר השפיע הקב"ה על האדם, הוא שלמותו.. אשר הגיע לאדם קודם מרותו (חטאו). "ויצו אלוקים" הקב"ה מצוה למי שיש לו שכל.. ובשכל יבדיל האדם בין האמת לשקר וזה היה ניצב בו על שלמותו ותמותו (יעקב איש תם). קודם החטא, האדם היה בעל שכל להבחין בין האמת לשקר, אם כן, מה התוסף לו באכילה מעץ הדעת טוב ורע?

ממשיך הרמב"ם: בשכל ידע האדם את האמת מן השקר וכשהיה עדיין בעניינים המשכילים כולם (בדרגתו הגבוהה) לא היה לו כח להשתמש במפורסמות ולא השיגם, עד שאפילו הגלוי

שבמפורסמות שבגנות (הערווה) לא היה דבר מגונה אצלו (שכתוב "ולא יתבוששו" דהיינו שלא הרגיש בגנאי הערווה). וכאשר מרה (חטא) ונטה אל תאוותיו הדמיוניות, נענש בשלילת ההשגה ההיא השכלית וממילא הבחין בין טוב לרע "וידעו כי ערומים הם".

טוב ורע זה הגדרות של בני אדם גשמיים, שמייחסים לכל מציאות הגדרה מסוימת (יפה/מכוער וכד'..). אדה"ר לפני חטאו היה רוחני יותר, שכלי, לא היה לו את ההשגות האלה, הוא הבדיל בין דברים בהשגה של אמת ושקר. אם הדבר הוא מציאות קיימת- זו אמת, אם הוא נעדר המציאות- זה שקר. ממילא לא היתה לו משיכה לרע, כי בהשגותיו השכליות, הרע אינו מציאות לכן הוא שקר, ורק רצון ה' הוא הטוב והאמת (סור מרע ועשה טוב, היא דרך להגיע לשלמות האדם לטוב הגמור- האמת, וניתוק מהרע- השקר).

ועדיין לאדה"ר היה כוח בחירה, שבפיתויו של הנחש, פשוט בחר ברע, כמו אדם שבוחר להסתכן (לפני החטא היה כל רצונו לעבוד את דרך האמת, רצון ה'. לאחר החטא נתערב רצונו האישי אני רוצה, תאוות רצונות).

"ויתרוצצו הבנים בקרבה", אומר רש"י: מתרוצצים זה עם זה, ומריבים בנחלת שני עולמות עוה"ז ועוה"ב. שני עוברים בבטן אימם, מה המריבה הזו?

יעקב אבינו בוחר בעוה"ב, כלומר הוא חי בעולם רוחני כמו אדה"ר, בהשגות של אמת ושקר. לעומתו, עשו בוחר בעוה"ז, כלומר הוא חי את הגשמיות, טוב ורע, אכול ושתו, "ויאכל וישת..

ויבז עשו את הבכורה". אומר הרמב"ן: סיבת הביזוי כי אין חפץ בכסילים, רק שיאכלו וישתו ויעשו חפצם בעיתם ולא יחושו ביום מחר. "ודע ציד", אומר רש"י: לצוד ולרמות את אביו

המשך בעמוד 4

המשך בעמוד 2

נא לשמור על קדושת הגליון

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

כל הצדיקים, אבל בפנים היה לה חדר מלא כישופים, היא הייתה מכשפה. מה הייתה עושה?

אם היא הייתה פוגשת אשה בהריון, היא הייתה לוקחת את השם שלה ואת התאריך המשוער של הלידה ומברכת אותה בלידה קלה, ואם ח"ו לא ילך בקלות, שתשלח מישהו אליה, והיא כבר תתפלל עליה. אה! איזו רבנית!

בפועל מה שהייתה עושה המכשפה הזו, זה להטיל כישוף על השם של אותה אשה שלא תוכל ללדת. וכשאותה אשה כבר ישבה על המשבר והתינוק לא יצא, נזכרו בה ושלחו אליה שליחים שתתפלל, ומיד הייתה נכנסת אל תוך החדר הפנימי, מסירה את הכישוף, והתינוק היה יוצא... כולם כבר קראו לה "הרבנית", קנו לה מרצדס עם וילונות והיא הייתה "בבונא".

ומה היה השם של אותה רבנית-מכשפה? יוחני!

אומר רבי מאיר שפירא מלובלין: אבי טרפון גילה לנו סוד. גם קטורה היא יוחני. הגר הזאת שהיו נאים מעשיה כקטורת, הייתה מכשפה! מבחוץ נראית צדיקה, אבל מבפנים היא הייתה מכשפה אמיתית, היא הרי הייתה הבת של פרעה, מלך של ממלכת הכישופים. אברהם אבינו חשב שהיא הייתה צדיקה, אז הוא לקח אותה לאשה, אבל כשהוא גילה שהיא מכשפה, הוא שלח את הילדים שלה למזרח הרחוק עם כל הכישופים שלה! במזרח הרחוק יושבים היום כל המכשפים של העולם.

אברהם אבינו הביא אותם לעולם ונתן להם מתנות כדי שירחמו על עם ישראל - מכל המזרח הרחוק אין אומה אחת ששונאת את ישראל!

אתם יודעים כמה ישראלים מסתובבים שם אצל בני קטורה?..

ושם מתוך הקליפות חוזרים בתשובה! יש יותר חוזרים בתשובה מתוך הקליפות מאשר בארץ. 75% מהצפיות באתר הידברות באות מהמזרח, לא מהארץ. כאן יש מי שמתנגד לרוחניות, שם אין.

זאת ההצלחה מס 1 של אברהם אבינו - הרחמים באחרית הימים.

"ואלה תולדות" - להוסיף את בני קטורה שנולדו לרחם על יצחק.

(אפריון שלמה)

זמרן- שזימר לעבודה זרה, יקשן- שקשקש לעבודה זרה, ולא פחות ולא יותר.. מדין- זה שהחטיא את ישראל בעריות, שבגללו מתו 24 אלף במגפה! אלו הילדים שאברהם אבינו מביא לעולם!?

איך יתכן שאברהם אבינו, הענק שבענקים, זה שמסר נפש והקדיש את כל חייו לעקור עבודה זרה מן העולם, הוא זה שמביא לעולם ששה ילדים שכולם עובדי עבודה זרה?

ולא רק זאת, הוא גם נותן להם מתנות. לא זהב וכסף... אלא, שמות טובות! מאיפה לאיתן האזרחי (אברהם) מושגים בשמות טובות!?

מה הוא קשור לכל זה?! ואם זה לא מספיק - הנה משהו מפחיד!

כתוב במדרש שוחר טוב בתהלים: "והיה כעץ שתול על פלגי מים"- זה אברהם, "אשר פרו יתן בעתו"- זה יצחק, "ועלהו לא יבול"- זה ישמעאל, "וכל אשר יעשה יצליח"- אלו בני קטורה. ההצלחה מספר 1 של אברהם אבינו אלו בני קטורה!

ממשיך המדרש בפרק צ"ב: "עוד ינובון בשיבה"- מי חזר להיות מניב בזקנתו? אברהם אבינו, שהקב"ה נתן לו את הכח להוליד את בני קטורה- "דשנים ורעננים יהיו". דוד המלך משבח את לידת בני קטורה, ולא רק, הוא גם מאחל להם דשנות ורעננות! לעובדי עבודה זרה הללו דוד המלך משבח ומהלל?

מה ההסבר?

אומר הש"ך, מגורי האריז"ל: "אברהם אבינו ידע שעתיד עם ישראל לגלות בין 70 אומות, אבל לא סתם אומות, 35 מישמעאל 35 מעשו, ולפי שידע אברהם אבינו שעתידים ישראל לגלות בין אומות אלו שהן אכזריות ואינן מרחמות, לקח אישה מהם והוליד ילדים ממנה בזקנתו, כדי שתהא קורבה ביניהם לבין בני ישראל, ומחמת הקורבה ירחמו עליהם."

ישמעאל לא מרחמים על עם ישראל, גם עשו לא. ולכן אברהם אבינו הוליד את בני קטורה. אומרת הגמרא שאחינו של רבי טרפון ישבו לפניו, ולא אמרו מילה.

כדי לדבר אותם, פתח רבי טרפון ואמר: "ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה יוחני".

אמרו לו אחייניו: "דוד, קטורה שמה".

למה שינה רבי טרפון את שמה ל"יוחני"?

בגמרא בסוטה מסופר על אשה שמבחינה חיזונית הייתה נראית רבנית, כשאתה נכנס אליה לחדר החיצון אתה רואה תמונות של

מאור המנורה

מנורת המאור פרק פו

'חושך שבטו שונא בנו'

לפנינו 4 נקודות חשובות:

בכל דבר ישים אדם ליבו בענייני בנו, אולי טעון תוכחה ויראה ליסרו, שאם נמנע מכך הוא שונאו. וסופו בא לתרבות רעה, שכן מצינו בישמעאל, שאברהם לא רידה בו, וסופו שהתחיל לעבוד עבודה זרה. וכן עשו יצא לתרבות רעה, על שיצחק לא רידהו. כיוצא בו, דוד לא רצה לרדות לאבשלום, ויצא לתרבות רעה. אומרת הגמרא (ברכות ז:), אמר רשב"י, קשה תרבות רעה בביתו של אדם, יותר ממלחמת גוג ומגוג. ומכאן נראה כמה יש לאדם לעשות וליסר את בנו, כדי שלא יצא לתרבות רעה.

ושבח גדול הוא לאדם שאינו יוצא ממנו בן ותלמיד שאינו הגון. (ברכות יז:). כשהיו נפטרים התלמידים זה מזה מבית מדרשו של רב חסדא, היו אומרים "אלופינו מסובלים אין פרץ ואין יוצאת ואין צווחה ברחובותינו". ולא התעלמו מכך, וזאת להראות שזה דבר חשוב ושבח הוא לאדם שככה לו (ע"ש).

ואל ישנה אדם את בנו משאר אחיו, מפני הקנאה. כדגרסינן במסכת שבת (י:); אמר רבא בר מחסיה אמר רב חמא בר גוריא אמר רב, לעולם אל ישנה אדם את בנו בין הבנים. כמו שמצינו ביוסף, שנתקנאו בו אחיו על עסקי מילת, ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים.

וצריך אדם לזהר שלא יוציא דבר מגונה בפיו בפני בנו. וכל שכן שלא לעשותו, כדי שלא ילמד בנו ממנו. אבל ישתדל להרחיקו מהכיעור וכיוצא"ב. ואפילו שלפעמים האב בעצמו נגוע באותו עניין. מכל מקום, יזהר יותר מפני בנו. וישתדל בהיפך! יקרבו למידת החסידים, וירחיקו מן האיבה והקנאה והמריבה.

סוף דבר, ישתדל אדם עם בנו ביסורין ותוכחות, זולתי אם טבעו טוב שאין צריך להם, להדריך לבנו בדרך ישרה.

את מחפשת אשמים או לוקחת אחריות?!

היא לא מחפשת אשמים, היא לוקחת אחריות ובודקת בעצמה שאולי משהו בה לא בסדר.

"כי האדם עץ השדה"- מדמים את האדם לעץ, טיבם ואיכותם של הפירות תלויים בשורש, אם השורש מכוסה כמו שצריך כך יהיו הפירות, פירות יפים ונפלאים וההיפך..

קחי זאת ככלל ותראי הצלחה! החינוך של ילדיך קשור אלייך! אמא! את הדוגמא העיקרית לילדיך! את השורש והם הפירות. ההנהגות שלך, השפה שלך, ההרגלים שלך, המידות שלך... כל אלה מקרינים לילדיך ובודאי לדור ההמשך!

ניהול הבית מופקד בידיך! המטלות, המשימות מופקדים בידיך ומזה הם למדים.

בעלך רוב שעות היום בחוץ, את איתם לרוב, הם רואים אותך, שומעים אותך, מחקים אותך, את המראה שלהם!

הם רואים איך את מדברת לבעלך, איך ההתייחסות שלך אליו, הבנות שלך, כן הבנות למדות ממך וזה ילך איתן לבתים שלהן.

הבן שלך לומד תורה עם אביו, הלימוד הוא בעיקר טכני, לך יש חלק גדול בלימוד ובמה שהבן יקח איתו וזה ההתלהבות שלך שאת תוסיפי על הלימוד, ההתרגשות שלך והחום והאהבה שתרעיפי.

כשאני מביאה דבר תורה בשולחן שבת, אני קורנת מאושר, מתלהבת, מתרגשת וזה מה שנכנס לילד ועם זה יש לו חשק ללמוד.

לך יש השפעה רוחנית בבית, עבודת השם שלך היא זו שמשפיעה על ילדייך.

כשהבחנת בהתנהגות לא נאותה אצל ילדיך, בדקי קודם את עצמך, ערכי בדק בית פנימי ואל תתפללי אם מצאת כך את אותה התנהגות.. תקני אותה! ולהיפך, כל מעשה טוב, כל הנהגה טובה שבך, תמצאי בילדיך ותהיי שמחה שככה חניכתי, שככה לימדת וקחי זכות ושכר מהקב"ה.

תלמדי מרבקה לקחת אחריות גם אם נכשלת, אל תסירי אותה מעליך.

אסיים בדברי הסטייפלר הקדוש לאמהות: "ילדים שגדלים בבית שאמא מוותרת לאבא ולא מעירה לו הערות, יש להם מידות טובות והזנה נפשית גבוהה וקדושה מכל ילד אחר".

זכרי: שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמן!

קחי אחריות!

כותבת לך באהבה!

מתי בני אדם נוטים לקחת אחריות על מעשיהם? כשהם מניבים פירות טובים! הגיעו להצלחה?! ההצלחה נזקפת לזכותם!

אך כשהתוצאות כושלות?! לרוב מיד מסירים מעליהם כל אחריות! הבה נלמד מרבקה אמנו לקחת אחריות בכל מצב!

רבקה נכנסת ללחץ בשעה שהיא רואה שמצד אחד יש לעובר משיכה לבתי כנסיות ומאידיך גם לעבודה זרה.

מה היה חששה של רבקה? עד שאמרה "למה זה אנכי?!"

יש המפרשים שרבקה (שעדיין לא יודעת שמדובר בתאומים) יכלה לשמוח עם העובדה שיש לה בן צדיק ואף לחיות עם הגזירה שיש לה בן רשע. אך עם בן הפכפך שכזה.. מתאוה לעבודה זרה וגם לבית המדרש, היא מעדיפה למות...

ביאור נוסף: ישנו כלל: ולד ירך אמו - כל הרצונות של האם באות לידי ביטוי בעובר.

דוגמא פשוטה לזה היא בתזונה של האם, במידה והיא מתאוה למשהו מסוים ואינה מקבלת, נראה הדבר על גופו של התינוק (זו אגב הסיבה שבהריון חוששים לרצונותיה של האם ואפילו ביום הכיפורים).

זאת אומרת: כשאת מתאוה למשהו התינוק רוצה זאת!

חששה רבקה אמנו, שמא הרצון של העובר שבכטנה לצאת בבית עבודה זרה בא ממנה, ואולי יש בה פגם מבית אביה, היא מסיקה מיד ואומרת: "אם כן למה זה אנכי?!"

היא לא חושבת פעמיים ומיד עושה בדק בית פנימי: "ותלך לדרוש את ה'", רצה לבית המדרש של שם ועבר לקבל הכוונה...

רבקה אמנו תלתה בעצמה - היא לקחה אחריות!

אם לא תדעי לך הַיָּפָה בְּנָשִׁים צְאִי לך בְּעַקְבֵי הַצֹּאן' אומרים חז"ל שצריך ללכת ולנהוג בדרך המיוחדת של האבות הקדושים, של האמהות הקדושות, המתבטאת בהכנעה, ויתור, ענווה ודבקות בקב"ה.

ויש לנו ללמוד מרבקה אמנו, הצדקת, הצנועה והענוונתנית, שכל אלה מתבטאים בהנהגות שלה, שנהגה בהכנעה ושאבה בעצמה את המים... והפעם היא מקבלת אחריות על התינוק שהולך לצאת ממנה וכן עוד בהמשך, רואים איך היא לוקחת אחריות גם על דור ההמשך בזה שהיא דואגת שיעקב יקבל ברכות מיצחק ולא עשו, כי לברכות אלו יש השפעה לדורי דורות וחשוב שיעקב יקבל אותם...

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

ואף שפירש רש"י בחכמה, וכן מדוע אמר יצחק 'במרמה' ולא אמר בפירוש 'בחכמה'?

אומר חובת הלבבות: האבות הקדושים, היה שכלם חזק וכוח שיפוטם בריא, עד שנעשו כליותיהם כשני מעיינות חכמה. **הגמרא (בנדרים לב) אומרת:** המליכו הקב"ה את אברהם על כל רמח איבריו. **אומר הר"ן:** המליכו הקב"ה אפילו על האיברים שאינם ברשותו של אדם, שלא יסתכל ולא ישמע כי אם בדבר מצווה, רק רצון ה', שלטון השכל, מדרגת אדה"ר. ויעקב אבינו, בחיר האבות, הוא דיוקנו של אדה"ר, התיקון המושלם שלו.

חטא אדה"ר היה על ידי הנחש שהפיל את אדם וחוה בדברי שקר.. "והנחש היה ערום מכל חית השדה" **מפרש התרגום:** וחויא הוה חכים מכל חות ברא (גם ערמת הנחש מוגדרת כחכמה). הנחש משתמש בשקר כנגד הקב"ה שחותמו אמת, כי רק אם משתמשים עם מערכת השקר שהיא הניגוד הגמור של מערכת האמת, ניתן יהיה להמריד את האדם.

אומר השפת אמת: עניין יעקב שלקח הברכות במרמה והוטב בעיני השי"ת, יש ללמוד מזה כי כדי להשיג האמת באמת, רשאי לעשות על ידי ערמה, כמו שאמרו (ברכות יז) הוי ערום ביראה, **פירש רש"י:** להערים בכל מיני ערמה ליראת בוראו, כיוון שעיקר הרצון לבוא להאמת אינו בכלל שקר ואדרבא זה תיקון השקר... שמערים כדי לבוא להאמת. ובוודאי בעולם הזה שנקרא עלמא דשיקרא, הייתה כוונת הקב"ה לבוא להאמת על ידי זה דווקא. את הטוב אי אפשר לברר מן הרע רק ברמאות דקדושה.

יעקב אבינו איש האמת נקרא ע"ש התיקון שעשה בשקר (בחכמה) לגילוי הגדול של האמת. **שבת שלום!**

רמאי, חי בשקר. יעקב איש תם- אינו בקי בכל אלה, אלא כליבו כן פיו. מי שאינו חריף לרמות, קרוי תם.

אומר התנ"ד"א (זוטא יט): שואל עשו את יעקב, ומניין לך כל עולם הזה- נשים ובנים וממון ועבדים ושפחות. למה אתה משתמש ונהנה מהדברים שבעולם הזה כמותי(!?), הרי ויתרת על כך... **אומר חובת הלבבות:** לא התחברו אהבת עוה"ז עם אהבת עוה"ב, כלומר, אמנם שעוה"ז ועוה"ב הם שני הפכים, אך מכל מקום, ניתן לחבר ביניהם בעבודה נכונה. אבל, **אהבת עוה"ז**, דהיינו, התאוות... הטוב והרע.. זה לא יכול להתחבר **לאהבת עוה"ב**. אמר לו יעקב לעשו, זה מעט הרכוש שנתן לי הקב"ה להשתמש בו לפי הצורך שלי בעולם הזה. "וידו אוחזת בעקב עשו", בקצה עוה"ז של עשו, רק במה שנדרש לחייו. זו גדלותו של יעקב אבינו, הוא השתמש בעוה"ז, אבל כל חייו כפופים לעוה"ב, עולם האמת.

המדרש (בראשית ב) אומר: "והארץ הייתה תוהו ובוהו" אלו מעשיהן של רשעים, "ויאמר אלוקים יהי אור" אלו מעשיהן של צדיקים, אבל איני יודע באיזה מהם חפץ, אם במעשה אלו ואם במעשה אלו, כיון דכתיב "וירא אלוקים את האור כי טוב" הוי במעשיהן של צדיקים חפץ, ואינו חפץ במעשיהן של רשעים. וכי הקב"ה מסתפק במעשיהם של רשעים? מעשיהם של צדיקים הם בגדר תורה אור, דרך ישרה של אמת, אין אפשרות להתחבר לרע ולחושך. דרך רשעים היא רצופה נסיונות, הרצון להגיע לשלמות בלי תורה, זה תוהו ובוהו. זו נקודת הניתוק של עשו ויעקב. יעקב יושב אוהלים, מנסה לחבר את עצמו לאמת, עשו דרך של שקר, צד את אביו וחי את עוה"ז.

חותמו של הקב"ה אמת, יעקב אבינו אמת "תתן אמת ליעקב". מדוע סיבב הקב"ה שיקבל יעקב אבינו את הברכות בדרך שנראית כרמאות,

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת' המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנז - רנט

הלכות הטמנה

ה יש אומרים שלא אסרו חכמים להטמין תבשיל מבעוד יום בדבר המוסיף הבל, אלא לצורך הלילה. אבל לצורך מחר, מותר להטמין תבשיל מבעוד יום אפילו בדבר המוסיף הבל. והטעם, לפי שבאופן זה אין לחשוש עוד שמא יחתה בגחלים. שכיון שאין דעתו לאכול את התבשיל אלא רק מחר, הרי הסיח את דעתו ממנו עד למחר, ולא יחתה בגחלים, כיון שעד מחר יתבשל אף בלא חיתוי. וכיוצא בזה יש שהתירו להשהות את התבשיל שהתבשל כמאכל בן דרוסאי על האש לצורך מחר (עיין בהקדמה לסימן רנג). ודעת הרב שתילי זתים שאסור להטמין תבשיל מבעוד יום בדבר המוסיף הבל, אפילו לצורך מחר, לפי שבהטמנה החמירו יותר מאשר בשהייה. ויש לחשוש שיבוא לחתות בגחלים כדי שיגמור בישולו ויאכלנו כבר בלילה (ז"ר סימן רנז סק"ג) [ד]:

ו בימינו לא נהגו להטמין אלא בשמיכות או במגבות. וכל סוגי השמיכות והמגבות, אינם מוסיפים הבל (ס"ל סימן רנז ס"ג):

דס"ל שבהטמנה יש להחמיר יותר משהייה. עיין שת"ז ו"ר סק"ד. ולעניין מעשה, אין להקל בהטמנה. אבל יש ללמוד מכאן סניף להקל. לעניין דיעבד, אם כיסו מער"ש את הקדירות שעל הפלטה בשמיכות, דלדעת מרן הויא הטמנה בדבר המוסיף הבל, שאם התבשיל הוא לצורך מחר. לא נאסור אותו:

[ד] הנה דעת השב"ל. דלצורך מחר מותר הן לשהות והן להטמין. ומרן הביאו בב"י סימן רנג, וכתב שלא נראה כן מדברי הפוסקים. עיי"ש. ומדלא הביאו בשו"ע, משמע דס"ל שיש להחמיר בזה. הן בשהייה והן בהטמנה. מיהו רמ"א בהגהה סימן רנז ס"א הביא דברי השה"ל לעניין הטמנה עיי"ש. ולא הביאו לענין שהייה. והשת"ז עשה בהיפך, שכן הביאו בסימן רנג סקכ"ח לענין שהייה. והשמיט דברי רמ"א שהביאו לענין הטמנה, כיון

